

Mijn mama, Mia

Mijn mama, Mia

Een ode aan alle mensen met een warm hart die hun best doen

Christel Gyseberg

2026

Beefcake Publishing

1. KELDER - 1976

Het is zaterdagvoormiddag, een uur of elf, en ik heb net mijn mama opgesloten in de kelder.

Ik ben tien jaar en ik haat mijn moeder zó hard.

Ze is zoals zo vaak – elke dag eigenlijk – naar beneden geslopen en zet nu wellicht haar vierde of vijfde pintje aan haar lippen.

Het zal niet haar laatste zijn vandaag en het is niet eens middag, maar bon, niets abnormaals.

Met gebalde vuisten staar ik naar onze bruine versleten kelderdeur. Er zitten redelijk wat barsten in het fake hout en ze heeft een lelijke, doffe, ouderwetse klink. Ze moet duidelijk dringend vervangen worden, merk ik nu.

Zoals ook mijn mama eigenlijk, maar dat durf ik haar (nog) niet te zeggen.

Vorige week was er een verjaardagsfeestje van Ellen uit mijn klas. Een mama zoals die van haar – nuchter en pannenkoeken bakkend voor vriendinnetjes en klasgenootjes – dat moet zalig zijn! Zo eentje wil ik ook.

In de keuken, vlak naast de kelderdeur, hoor ik de potten op het vuur pruttelen:

kervelsoep,
aardappelen,
dikke worsten,
prinsessenboontjes met ajuin.

Ik heb haar wel net iets belangrijks verteld voor ze de kelder indook.

‘Mama,’ aan haar rok trekkend, ‘ik zweer bij mezelf, *tuf*, dat ik later nooit iets met ajuin zal maken.

Rauwe ajuin stinkt echt enorm.

Gebakken ajuin, oké, dat ruikt wél lekker, en jouw boontjes met ajuin zijn heerlijk, dat is waar.

Maar dat is dan maar jammer want mijn kinderen zullen dat, spijtig, thuis bij mij, nooit eten.' Ze glimlachte. 'Dat zeg je nu, schatje, wacht maar, later is alles anders,' en ze gaf me een liefdevol tikje tegen mijn bolle kaak terwijl ze me zacht opzijduwde op weg richting kelderdeur. Daar stond ik dan. Ik had toch op wat meer weerwerk gehoopt of op zijn minst op een betoog over de ajuinen onder ons.

Ons – of liever 'haar' – gasvuur (want zij is de enige die het gebruikt) heeft vier pitten en een primitieve oven. Een lelijk wit ding.

In de spleten tussen de muur en het fornuis zitten nogal wat kruimels en andere etensresten.

Niet echt proper, maar ook niet abnormaal goor ofzo.

Wij hebben nochtans een poetsvrouw. Of in ons geval een 'meid', want ze komt elke dag en ze houdt zich met nog heel wat andere dingen in ons gezin bezig.

Zij zal dat wel in het oog houden, toch?
Ik ben daar een beetje ongerust over.
Over die kruimels tussen vuur en muur en de vieze
beestjes die daarop zouden afkomen.
En ook over de meid trouwens.
Ze is onlangs door haar stoel gezakt, omdat ze
redelijk dik is.

Dat mag gezegd, omdat dik in die tijd gewoon
'dik' was, je zou kunnen opperen dat 'redelijk dik'
ook 'mollig' zou kunnen zijn, maar dat was ze dus
niet, ze was dik. Punt.

Hilda eet elke middag met ons mee, ze heeft haar
vaste plaats in de hoek, onder het tegeltje met de
spreuk van de Bond zonder Naam (eigenlijk van
Hieronymus van Alphen, wat een naam!).

*'Daar alleen kan liefde wonen, daar alleen is het
leven zoet, waar men stil en ongedwongen alles
voor elkander doet.'*

Toen één van de poten van haar stoel het begaf, vlogen twee benen de lucht in. Wij met vijf keihard lachen, we zagen haar onderbroek! Maar dan was er al snel de berisping en de pets tegen onze oren van ons vader.

Hoewel het fornuis dus niet geweldig uitgerust is, wordt er wel elke voormiddag warm en vers op gekookt. Dat is echt heel belangrijk voor mijn mama en ook het enige op een dag dat haar bezighoudt (en voldoening geeft hopelijk).

'Heb je 't gezien? Juliette van de beenhouwer is weer chinees gaan halen! Dat is al de tweede keer deze week. Ocharme, die kindjes ... twee keer chinees in één week.

'Ik heb gehoord dat Greet en John van de kaaswinkel weer in Den Brigand zijn gaan eten! Ook te lui om zelf iets te koken, die Greet. Ocharme, die kindjes ... altijd dat brasserie-eten.'